Ч. 256. Середа 27 (14) падолиста 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

До ситуациї. — Цїсарска амнестия для войскових. — Угорский сойм. — З нїмецкого парляменту. — Вісти з Портуґалії.

Цїсар приймив вчера п. Президента мінїстів бар. Бека на окремій авдиенциї, а відтак б. міністра для Галичини ґр. Войт. Дідушицкого на пращальній авдиенциї. По авдиенциї у Цїсаря проводив бар. Бек раді мінїстрів, яка розпочала ся о годині 11$^1/_2$ перед полуднем. — Доносячи о послїдних конференциях в справі зниженя податку від цукру, пише N. fr. Presse, що підчас конференций правительства з поодинокими сторонництвами правительство зробило надію на полекші поодиноких постанов о почтових і телефонїчних оплатах. Тяжко очивидно думати о цїлковитім знесеню послїдних розпоряджень, підвисшаючих почтові і телефонїчні оплати, так що о приверненю давного стану не може бути бесїди, натомість мають бути пороблені численні догідности що до телефонів і обчисленя належитостий на межимістових лїниях, дальше має бути підвисшений максимальний тягар листів, а крім того мають бути пороблені догідности при пересиланю гроший переказами.

З нагоди розпочинаючого ся з днем 2 грудня 1907 ювилейного року панованя Є. В. Цїсаря оповістила Wiener Ztg. найвисші зарядженя дотикаючі армії, маринарки военної і оборони краєвої, котрі постановляють цїсарску амнестию для войскових. Зарядженя ті гласять: 1. Тим, котрі з причину неуслуханя войскового візваня або першої дезерциї суть увязнені, даровує ся решту кари від дня 2 грудня 1907. 2. Всїм тим, котрі з приводу згаданих провин суть в слїдстві, або против котрих заряджено слїдство чи дисциплїнарне доходженє, здержує ся слїдство і кару під услівєм, що в часї від 2 грудня 1907 до 2 грудня 1909 особисто зголосять ся для втягненя їх до амнестиї перед полїтичною властию краєвою або войсковою. 3. Всїм, котрі за дезерцию засуджені були на продовжене службового обовязку, даровує ся від дня 2 грудня 1907 надслугуванє, взглядно продовженє. 4. Здержанє слїдства і кари не має примінення до тих, котрі допустили ся злочину або провини з §. 6 закона з р. 1890, взглядно артик. XXI. з року 1890 або §. 4 закона для Босни і Герцеґовини з р. 1904. 5. Ті, котрі в часї представленя просьби о вписанє до амнестиї були виключені яко дезертири з войскового стану, мають бути уважані за позбавлених войскових степенів. 6. Для осіб, котрі по мисли 1 і 2 точки були втягнені до амнестиї, має вчислити ся до служби дезерцийний час. Занедбана служба чинна і осьмитиждневі вправи войскові мають бути надслужені. Натомість занедбані звичайні вправи войскові не будуть надслугувані. На случай, коли би крім обнятих амнестиєю провин були які инші провини, то о скілько ще не наступило засудженє винних, амнестия полишає ся в силї, натомість не є ухилена відвічальність за ті другі провини. Натомість від амнестиї ті особи виключені, котрі за ті другі провини вже були засуджені. Що до тих осіб, коли би були обставини достойні увзгляднення, можуть бути поставлені внесеня о помилуванє.

Обструкция Хорватів в пештеньскім соймі тревує дальше. Пос. Супило протестує против того, що на послїдним засїданю переведено наради відразу над трема артикулами автономічної тарифи митової. Президент перервав бесїдникови, заявляючи, що по мисли реґуляміну критика або протести против ухвал палати суть недопускаємі; крім того досить було случаїв в угорскім соймі, де ведено дискусию над

Арештованє поручника Ґоляйхтлї.

(З анґлїйского — Редіярда Кіплїнґа).

Коли о що розходило ся поручникови Ґоляйхтлї, то о те, щоби все виглядати як „офіцир і джентельмен". Прибирав ся кождого дня годинами, кажучи, що робить то для чести армії, в котрій служить, але знакомі говорили собі, що дбає так о свій зверхний вигляд ізза чисто личної порожности.

Впрочім не можна було нїчого закинути поручникови. Вартість коня умів означити на перший погляд і їздив верхом лїпше, як добре. Грав цїлком добре в білярд і при вістї рідко помиляв ся. Любили его загально і нікому не прийшло на гадку, що того елеґанта, так дбаючого о свою славу, прихоплять колись жандарми яко дезертира і спровадять на зелїзничий дворець закованого в кайдани. А однако прийшло до того.

Коли єму відпустка скінчила ся, їхав поручник Ґоляйхтлї верхом з Дальгавс. Протягнув відпустку аж до послїдної хвилї і мусїв спішити ся. Зовсїм горячо мимо високого положеня було сим разом в Дальгавс; знаючи же, що его жде на долинї, надів нове одінє „хакі", дуже тїсне, хорошої оливкової краски, краватку заложив зеленкувату з богряними смугами, ковнїрик новісенький і снїжної білости шапочкою „соляг" накрив голову. Уважав собі за честь виглядати, немов би вийшов просто спід голки, навіть в самотній подорожи. То єму дійсто удало ся, але прибиранє тілько забрало єму часу, що забув гроші в готели і мав при собі лише трохи дрібних. Служачих з пакунками вислав наперед до Патанкоре, щоби там мати всьо готове до перебраня і не тратити непотрібно часу. Називав то „маршем в легкім уоруженю" і гордив ся своїми орґанїзацийними спосібностями.

На 22 милї від Дальгавс почав падати дощ — не звичайний гірский, але правдива злива, яку можуть принести лише полудневі вітри „мусони". Порох на дорозї перемінив ся в болото і кінь „понї" заболотив ся трохи, так само холяви поручника. Але Ґоляйхтлї не переставав чвалати, жалував тілько, що не взяв з собою парасоля, але потїшала его гадка, що воздух прохолодить ся.

Понї, якого взяв на слїдуючій стациї почтовій, проявляв досить уперту вдачу і позаяк Ґоляйхтлї мав слизкі руки від води і не міг его добре держати за поводи, скористав з першого острійшого закрута, щоби позбути ся їздця. Поручник пустив ся за ним в погоню, дїгнав его, сїв і їхав дальше. Упадок в болото не подїлав спасенно нї на его одінє нї на настрій; згубив також при тій нагоди одну остроґу; Тим завзятїйше за те послугував ся другою і заки доїхав до слїдуючої стациї, на кони стояла піна, а він сам мимо дощу був облитий потом. За дальшої пів години помітив поручник, що сьвіт розмазує ся в его очах в рід якихсь липких, ослизлих дреглїв. Дощ замінив его снїжно білу шапочку на вонючий клий і она росла на голові, як гриб на дереві. Рівночасно зелена підшивка почала пускати.

Ґоляйхтлї не сказав нїчого такого, о чім можна би на тім місци згадати. Протер очи, витиснув з них всяку злишну вогкість і дальше мучив ся. Зад шапки бив его за кождим порушенєм по шиї, а береги приклеїли ся до уший, але немилий предмет не спадав, бо ремінь і підшивка держали цїлість в купі.

Нараз краска шапки і зеленого підшитя почали сплпвати по поручнику на всї сторони з особливим вдоволенєм по плечах і животї. Одінє „хакі" пустило також і вскорі Ґоляйхтлї був помальований в бруняві полоси о фіялкових пятнах з жовтими берегами, в червоні смуги і білі цятки. Коли на то всьо сплила багряна струя з краватки і упав зелений дощ з шапки, представляв поручник дійстно небувалий вид.

Недалеко стациї Дар дощ перестав, а заходяче сонце осушило поручника, полишаючи рівночасно на нїм всї краски. Три милї перед Патанкоте послїдний понї цїлком окулявів і Ґоляйхтлї мусїв машерувати пішки. Побіг до міста для віднайденя своїх служачих. Не знав тодї, що его льокай задержав ся по дорозї для гулятики і що аж завтра приїде, оправдуючи ся, що викрутив собі ногу в кістцї.

Отже не найшов своєї служби в Патанкоте. Чоботи, обліплені присохлим болотом, творили на его ногах рід твердих рур; також цїлий заболотив ся і лице мав замаране. Краватка подібна перед кількома годинами до величавого павичого хвоста, розлїзла ся тепер цїлковито, тому зірвав єї разом з ковнїром і викинув. Відтак воркнув щось загального про служачих і вступив на чарку горівки. Заплатив вісїм аннасів і пересьвідчив ся при тій нагоді, що всього на всього лишаєсь єму в кишени шість штук монет тої самої вартости.

Пійшов на зелїзничий дворець, щоби ви-

поодинокими проєктами законів. Коли пос. Супило говорив дальше о тій справі, відобрано єму голос. Взагалі промовляли виключно хорватскі посли. Вкінци принято артикули від 13 до 16 автономічної тарифи митових і перервано наради.

По шестимісячній перерві зібрав ся на ново німецкий парлямент. По полагоді кільканайцяти справоздань комісиї петицийної передано одній комісиї справу трактату з Голяндиєю в справі обезпеченя від нещасних случаїв а другий законопроєкт, який вводить полекші в процесах о обиду маєстату, що намножили ся в Німеччині до незвичайної скількости. На дневнім порядку стоїть тепер інтерпеляция в справі дорожнї артикулів поживи і вугля. Теперішній сесиї прийде ся полагодити чимало справ перворядної ваги, як новий закон біржевий, новий закон про товариства і привернене рівноваги в буджеті. Далекосяглість тих задач спонукує кн. Більова більше, як коли инше, дбати про суцільність консервативно-ліберального бльоку, на якім він в парляменті опирає ся. Щоби той бльок удержав ся й на будуче мусять обі партиї робити собі взаїмні уступки, що відбиває ся й на характері, предложених законопроєктів. Новий закон про товариства зредаґовано приміром в незвичайно ліберальнім дусї, тілько задля консерватистів уміщено в нім постанову, що поліциї вільно заказувати збори не-німецкі. Ріжниці поглядів консервативних і ліберальних послів доводять до значних трудностий в квестиї санациї державних фінансів. Послідний буджет Німеччини виказує $2^3/_4$ міліярдів видатків викликаних головно мілїтаризмом. Алеж найгірше тут те, що в буджеті нема рівноваги. Тогід виносив дефіцит буджетовий 85 міліонів, а тепер підскочив він аж на 115 міліонів. Отсе запотребоване мусить найти сейчас покрите, а найти єго може правительство лише через наложенє нових тягарів на народні маси. Парляментови прийде ся безперечно порішити нові податки, ходить тілько о річ. Консерватисти прихиляють ся до заведеня монополїв і підвисшеня податків посередних. Против них заявляють ся однако ліберали і вільнодумці, бо ті податки упали би передовсїм на дуже широкі верстви і то на найбіднїйших горожан. Ліберали в супереч консерватистам пропонують заведенє державного податку доходового або маєткового взглядно підвисшенє дотеперішного державного податку спадкового. Здаєть ся, що справа стане на тім, що фінансову справу полагодить ся через рівночасне доведене спіритусового монополю і підвисшене податку спадкового, що буде получене з взаїмними уступствами лібералів і консерватистів.

З Лісбони доносять, що королївский декрет розширив діяльність судів, призначених для анархістичних злочинців, також на всї злочини політичні. Судия слідчий, іменований президентом того трибуналу, подав ся до димісиї. — Берлиньский Lokal Anzeiger в дописи з Портуґалії уважає тамошне положенє дуже критичним. Всїх резервістів покликано під оружиє, що вказує, що вибуху революциї можна надіяти ся кождого дня. Нарід незвичайно роз'ярений против короля і єго любимця диктатора Франка, котрому приписує головну вину теперішного сумного положеня. Провідника противправительственної партиї, Альпоя, уважають загально президентом будучої портуґальської републики.

Новинки.

Львів, дня 26-го падолиста 1907.

— Є. Е. п. Маршалок краєвий гр. Стан. Бадені виїхав оногди на кілька днів в справах урядових до Відня.

— Іменованя і перенесеня. П. Міністер рільництва іменував комісаря інспекциї лїсової II кл. Романа Шеховича (не Щитовича, як вчера було хибно подано) комісарем інспекциї лїсової I кл. — П. Намістник переніс официяла поліциї Івана Онишкевича зі Львова до Перемишля.

— В справі дорожнї доносять з Відня: Заповіджена анкета в справі дорожнї артикулів поживи відбуде ся дня 3 і 4 грудня. Покликано заступників найбільших громад, кругів консументів як також товариств консумцийних, людових кухонь і т. д. Міністерство поклало особливо вагу на то, щоби господиням дати нагоду висказати свою гадку. Крім того будуть заступлені круги продуцентів рільничих і торговельних. Знатокам предложено слїдуючі питаня: 1) В якім напрямі льокальнім і при яких артикулах дорожня дає ся найбільше відчувати; — 2) якими адміністрацийними і орґанізацийними средствами удало би ся завести справедливе відношенє межи подрібними цінами, а цінами які побирає продукция рільнича і в який спосіб дало би ся завести зниженє цін, особливо же цін мяса і перерібок мясних, яєць, хлїба, городнини і садовини; яких средств треба би ужити против дорожнї, а то зі сторони правительства, управи громадскої і кооперациї інтересів.

старати ся о білет першої кляси до Хаса, де стояв залогою. Побачивши так прибраного подорожного, касиєр шепнув щось до завідателя стациї, а той до телеґрафіста і всї три почали єму уважно приглядати ся. По нараді попрошено єго, щоби заждав пів години, доки з Умрітсар не надійде відповідь на телеґрафічне запитане. Отже ждав на вислід переговорів, а тимчасом обступило єго в спосіб незвичайно живописний чотирох гіндуских поліциянтів. Саме коли мав їм предложити, щоби пішли собі до чорта, начальник стациї заявив, що видасть єму білет, коби лиш „саґіб" (пан) зволив вступити до канцеляриї. Ґоляйхтлї увійшов поважно до бюра, але в тій самій хвили почув на кождім рамени і на кождій нозї з окрема тягар одного поліциянта; начальник же старав ся силував ся засунути єму на голову торбу від листів.

Заворушило ся в канцеляриї і в часї борби потерпів поручник погане скалїчене над оком, в наслїдок удару о край стола. Довго сїпав ся, але остаточно побідило число і поліциянти, при помочи начальника стациї, заложили єму на руки кайданки. Скоро торбу на листи здоймлено єму з голови, почав їм на розум викладати, що гадає о тім їх поступку і начальник поліцийного відділу порішив: Нема сумніву — то вояк, котрого глядаємо. Слухайте лиш, як говорить!

Тодї Ґоляйхтлї спитав начальника стациї, що значить той напад.

— То значить — відповів урядник — що простий вояк названий Джон Бінкле, з полку Н., росту пятьох стіп, девять цалів, очи синї, волосе і борода білява, вигляд гультая, ніяких окремих знаків — утїк. Дезертир від двох тижднів — тепер придержаний і окутий в кайдани, як на те заслужив.

Ґоляйхтлї почав оповідати цїлу справу, але чим більше говорив, тим менше єму вірено. Вкінци начальник стациї сказав, що ніколи офіцир не виглядав би на опришка і що дістав приказ доставити єго під войсковою вартою до Умрітсар. Ґоляйхтлї мав численні причини до злого настрою, отже не можемо в ніякий спосіб подати єго відповідий, навіть викидаючи з них більше прикрі уступи. Чотири поліциянти супроводили єго аж до Умрітсар в вагонї для Гіндусів. Чотирох годин подорожи ужив поручник, не пропускаючи нї одної мінути, на ганьблене своїх опікунів послїдними словами, о скілько лиш знанє місцевого язика на то єму позваляло.

В Умрітсар кинено єго як який клунок в рамена капраля і двох вояків полку Н.

Ґоляйхтлї випрямив ся, усьміхнув ся, певний, що тепер всьо вияснить ся і хотів цїлу справу обернути в жарт. Тимчасом сам зовсїм весело не виглядав: Кайданки на руках, з заду чотирох поліциянтів, засохлі каплї крови на лївім лици. Капраль також не мав жартобливого виду. Коли Ґоляйхтлї обернув ся до патрулї байдужним голосом:

— Стала ся похибка, мої хлопці, але то дурниця! — Капраль попросив єго, аби „стулив писок" і ішов за ним. Поручник задержав ся, щоби єму витолкувати цїлу справу. Поясняв так добре, що капраль перебив єму криком:

— Ти офіцир! То ізза таких людий о вояках зле говорять. Хороший офіцир! Знаю твій полк, називає ся: злодійский, а машируе, коли єму не велять...

Ґоляйхтлї здержував ся і хотів спокійно цїлу річ розповісти від початку. Тодї втручено єго до стацийної реставрациї, бо почав падати дощ і капраль сказав, щоби єго не уважав за дурня. Загрозив єму при тім, що велить єго перепустити до форту Ґовіндґар „скорим кроком". Отже при скорім кроцї дуже тяжко задержати достоїньство в руках...

З зимна кайданів на руках і болю голови, який справляла єму рана на чолї, попав Ґоляйхтлї в скажену лють і хотів виповісти всьо, що єму лежало на серци. Коли скінчив, бо засхло єму в горлї від крику — відозвав ся один вояк:

— Не першина менї чути, як люди проклинають, але справдї, таких проклонів я ще в житю не чув.

Не погнївали ся на него. Противно заімпонував їм. Принесли єму навіть склянку пива, „бо кляв як старий вояк". Попросили єго відтак, аби оповів їм всьо, що чув про утечу вояка Джона Бінкля і питали, як єму поводить ся на свободї. Ґоляйхтлї розсердив ся ще більше. Коли би мав зимну кров, ждав би спокійно, аж появить ся який знакомий офіцир, але на жаль пробовав утїкати.

Отже кольба карабіна Мартінїого, коли упаде кому на плечі, не приносить полекші нї фізичним нї моральним терпіням, а одїнє „хакі", перемокле і майже надгниле, легко тріскає, скоро двох людий сїпає ним на всї сторони. Ґоляйхтлї встав розбитий і приголомшений з підлоги, а сорочка розпорола ся на нїм з гори до долини. Нараз дав ся чути свист льокомотиви і заїхав поїзд з Лягоре, з котрого висїв майор з полку нашого героя.

Ось як звучало оповіданє майора о стрічи з поручником Ґоляйхтлї:

— Відгомін завзятої сварнї, що доносив ся з реставрациї другої кляси, відбив ся о мої уши. Заглянув я там, щоби побачити, що діє ся і мій погляд упав на найпоганїйшого обдертюха, якого я коли небудь бачив. Чоботи і штани покриті грубою верствою болота і облиті пивом. З голови звисала єму на шию і рамена сїра, брудна шмата, цїла подерта. Лиця не було єму видко, бо засланяла єї сорочка роздерта аж під рамена, лише зпід неї добував ся гнївний голос, жадаючий, щоби поглянено на знаки, вишиті з боку. Здавалось менї, що то чоловік в нападї delirium tremens, так проклинав і кидав ся на всї сторони. Аж коли сорочка вернула на своє місце, вспів я зпід ґулї на чолї, величини булки і зпід зелених смуг на лици розпізнати поручника Ґоляйхтлї. Дуже утїшив ся на мій вид і просив мене, щоби я в касинї не розповідав о тій пригодї. Я не говорив доси нїчого, але тепер, коли Ґоляйхтлї вернув до краю, позваляю собі на ту приємність.

Більшу часть лїта ужив поручник на стараня, щоби капраля і двох вояків, котрі очивидно дуже жалували своєї похибки, віддано під воєнний суд за те, що арештували „офіцира і джентельмена".

Вість о пригодї поручника дістала ся до касарень, а звідтам розійшла ся по цїлій околици.

— **Стипендиї.** Виділ краєвий надав з фонду краєвого стипендиї по 500 К річно слідуючим студентам Академії ветеринарії у Львові: Казим. Відоці і Брон. Вуйціцкому з IV р., Март. Ольховскому, Йос. Скулїпови і Мих. Придаткевичеви з III р.; Стеф. Риренкофови і Ст. Петрушці з II р.

— **Безплатний курс** для вивченя діловодства при касах системи Райфайзена має намір устроїти виділ окружн. товариства „Взаїмна поміч учит.“ в Тернополи в днях від 22—25 грудня с. р. включно. Приміщенє і харч можна буде дістати в Бурсї по 1·50 К денно, а рефлектуючі на приняте мусить: 1) зголосити ся до 12 грудня долучуючи 10 с. марку на відповідь; — 2) перед тим познакоми ся з книжкою „Підручник для спілок ощадности системи Райфайзена дра Стефчика“) ціна 3 К, замовляти через книг. Тов. ім. Шевченка).— За Виділ: Як. Миколаєвич, уч. семін. в Тернополи.

— **Карти** з видами вровладжувані з заграниці до Япанії підпадають оплатї мита і бувають допускані до привозу яко друки почтою листовою лиш тоді, коли їх висилає ся поодиноко (в поодиноких примірниках) і отверті. Противно же карти з видами, коли їх висилає ся як пробки товарові почтою листовою до Япанії, суть як доси вільні від мита.

— **Дрібні вісти.** В Підгайцях відбудуть ся 12 грудня с. р. надзвичайні загальні збори тов. „Народ. Дім.“ На порядку дневнім зміна статутів. — В Коломиї перед судом присяжних відбула ся розправа против Володислава Вернера, офіцияньта почтового з Кут, обжалованого о спроневіренє 4400 К. Трибунал на основі вердикту присяжних засудив его на 4 місяцї вязниці з постом що тижденя.—З Барцельони наспіла вість о страшній катастрофі: поспішний поїзд їдучий з Валенциї, переповнений пасажирами, впав з моста до ріки. Доси видобуто 12 трупів і 22 осіб ранених.

— **Розбишацкий напад.** Три днї тому назад їхав гостинцем з Яворова до Судової Вишнї господар Михайло Андрушко. Коло корчми при дорозї приступили до него якісь два люди і просили его, щоби їх взяв з собою. Андрушко не хотів, а тоді один з них виймив з кишенї жмено волота і показуючи єму сказав: Ти дурний хлопе, гадаєш, що ми не маємо гроший! Андрушко видячи, що має дїло з богатими людьми і сподіваючись доброї заплати, взяв їх на віз. Коли виїхали в пусте поле, оба незнакомі кинулись нараз на Андрушка, а один з них стрілив до него з револьвера. Куля застрягла в плечах, а Андрушко стративши память, впав з воза. Розбишаки були би очевидно зрабували конї, але в тій хвили вози, що їхали з заду, зачувши вистріл, почали скорійше поганяти і вже доїзджали до місця нападу. Розбишаки побачивши то, втекли в сторону як до Львова. В слїд за ними приїхали й жандарми до Львова. На возї лишили они пакунок з передом від сорочки і ковнїриком, на котрім було виписане назвище Кішлєр. Розбишаки подобали на нїмецких кольоністів. В справі сего нападу веде ся тепер дальше слїдство.

— **Отроєнє грибами.** В Городку померла сими днями наслїдком отроєня грибами вдовиця по бувшім бурмістрі Гроссї. Мешкала она у власнім домі із своєю своячкою. В садї росли у великій скількости підпеньки, котрі покійна часто варила і їла. Та видко між підпеньками замішав ся якийсь їдовитий гриб, бо по спожитю грибів Гроссова і єї своячка тяжко занедужали. Своячку лїкарі вспіли уратувати, а Гроссова померла.

— **З Перемишля** доносять: Перші загальні збори філії краєвого руского товариства „Сїльский Господар“ відбудуть ся в Перемишли в сали „Народного Дому“, в пятницю 29. с. м., о годинї 1-ій. В проґраму входить реферат делеґата головного виділу про цїли товариства.

— **В справі підвисшеня стопи процентової** оголосила галицка Каса ощадности слїдуючий комунїкат: Від 15. серпня с. р. піднесено стопу процентову від вкладок зложених в галицкій Касї ощадности у Львові з 3·6 на 4 від сотки річно. Підвишка стопи процентової, котра в виду капіталу вкладкового 80 міліонів, творить для Каси видаток більший о 320.000 кор. річно, може знайти покритє лиш при — о скілько можна — рівночаснім відповіднім підвисшеню стопи процентової від уділених галицкою Касою ощадности у Львові позичок гіпотечних на маєтности і реальности та позичок комунальних, в котрих єсть ульокованих звиш 60% цїлого капіталу вкладкового. Отже ухвалою Виділу Каси з 10 серпня с. р., котрою процент від вкладок підвисшено, постановлено заразом підвисшити процент від позичок гіпотечних на маєтности і позичок комунальних на 5 від сотки, від позичок гіпотечних на реальности міскі на $5^1/_4$ від сотки річно.

Покликана до тої ухвали Дирекция Каси мусить стреміти, щоби в случаях, в котрих обовязок беручого позичку до оплачуваня підвисшеної стопи процентової в самім скриптї довжнім не був передвиджений, обовязок той тепер додатково був принятий і табулярно з безпосередним першеньством по позициї забезпечений. Декларациї додаткові, котрих взірці в тій цїли Дирекция на жадане видає, суть в обопільнім інтересї в той спосіб сформуловані, щоби на случай дальших змін на торзї гроше вім уникнути потреби нових декларацій. З хвилею інтабуляциї підвишки стопи процентової з вимаганим першеньством узнає Каса за не бувші виповідженя позичок і признаня за платний їх позістаючого капіталу, котрі лиш узискане декларациї додаткових мають на цїли.

Почуваємо ся до обовязку звернути увагу на стилїзовані в тім значіню кінцеві уступи виповіджень і комунїкатів що до узнаня за платний остаючих капіталів, щоби доказати неправдивість чутки, яка появила ся, мов би то галицка Каса ощадности задля якихсь иньших причин виповідала позички. Каса не лиш не має наміру стягати позичок, але противно готова розложити їх на основі підвисшеної стопи процентової на новий довший час амортизациї, котрий подасть можність задержати рати амортизацийні більше менше в дотеперішній висоті.

Телеґрами.

Відень 26 падолиста. Приїхав тут Є. Експ. п. Намістник ґр. Потоцкий.

Відень 25 падолиста. Засїданє палати послів розпочало ся о 10 год. 25 мін. В хвили коли увійшли міністри, роздали ся оплески на лавах Кола польского. Пос. Іро (Всенїмець) кричить: Проч з Абрагамовичем! (Великий крик); пос. Малїк: Проч! (Знов крики, оплески на лавах Кола польского). — Президент бар. Бек: Висока палато! Маю честь представити Є. Е. Міністра Абрагамовича. (Оплески на лавах польских. Великий крик). Пос. Брайтер показує якийсь пляхат, на котрім щось нарисовано. Президент: Прошу п. тов. Брайтера усунути то. — Брайтер: Проч з ним! Президент просить господарів палати, щоби той пляхат забрали а пос. Брайтера взиває до порядку. (Крики) Відтак уділяє президент голосу пос. Романчукови „до протоколу попередного засїданя“. (Страшенні крики, пос. Іро раз враз перебиває а президент взиває его до порядку).

Пос. Романчук зазначує, що цїлий спосіб поступованя правительства при іменованю міністрів і спосіб повідомленя палати о іменованю міністра Абрагамовича... (Іро показує знов рисунок і кричить: Не потребуємо міністра для Галичини!) Пос. Романчук по хвили складає іменем рускoго клюбу слїдуючу заяву: Передовсїм мусимо застеречи ся против заскоченя палати. Що же до самого іменованя, то о скілько міністер Абрагамович має бути „міністром для Галичини“, не признаємо его (оплески на лавах рускoго клюбу) по перше, що ми інституциї міністра Галичини взагалї не признаємо і яко один з чотирох найбільших народів в державі домагаємо ся власного заступника в радї Корони (оплески на лавах клюбу), скоро три инші мають вже таких заступників. Відтак же не признаємо его, бо п. Абрагамовичеви брак найважнїйшого услівя конечного у міністра для Галичини, іменно же рівного увгляднення інтерєсів Русинів і Поляків і рівного трактованя партяментарної репрезентациї рускої і польскої. Того в дотеперішній дїяльности політичній п. Абрагамовича добачити не можемо. З тих причин застерігаємо ся рішучо против того, щоби міністер Абрагамович мав уходити в радї Корони за заступника цїлої Галичини, отже й Русинів і просимо, щоби правительство і палата приняли то застереженє до відомости. (Оплески на лавах руских).

Берлин 26 падолиста. Бюро Вольфа доносить з Петербурга: Міністер справедливости завізвав президента Думи, Хомякова, до виключеня посла партиї кадетів Колюбакіна, котрому виточено слїдство з причини бесїди виголошеної в 1907 р. в Самарі.

Лїсбона 26 падолиста. Декрет королївский розширив дїяльність судиїв, призначених для анархістичних злочинів, також на всї злочини політичні. Судия слїдчий, іменований президентом того трибуналу, подав ся до димісиї.

Париж 26 падолиста. Ген. Дрід доносить, що Мулей Гафід пішов з своїм войском до Маракеша. Адмірал Філїберт телеґрафує, що войска султана вийшли в Мазаганї на беріг і серед оваций в честь султана обсадили місто.

НАДІСЛАНЕ.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).